16/10/2019

Βίος και Πολιτεία του Αγίου Δαμιανού του εκ Μυριχόβου

/ Βίοι Αγίων

Ο Ἅγιος Δαμιανὸς γεννήθηκε στὸ χωριὸ Μυρίχοβο Καρδίτσας (σημερινὴ Ἁγία Τριάδα) ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς, τὸ 1510 περίπου καὶ ἀπὸ τὴν νεαρή του ἡλικία ἀκόμη ἀγάπησε τὴν μοναστικὴ πολιτεία καὶ θέλησε νὰ ἐνδυθεῖ μὲ τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα τοῦ Μοναχοῦ. Ἔτσι ἄφησε τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του καὶ μετέβη στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ συγκεκριμένα στὴν Ἱερὰ Μονὴ Φιλοθέου ὅπου ἔγινε μοναχός.

Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀφήνει τὴν Ἱερὰ Μονὴ καὶ ἀναχωρεῖ σὲ ἀσκητήριο γιὰ νὰ ἀφιερωθεῖ περισσότερο στὴν προσευχή. Μετέβη σὲ ἕνα ἀσκηταριὸ κοντὰ σὲ ἕναν ἀσκητὴ ποὺ τὸν ἔλεγαν Δομέτιο. Ἔμεινε κοντά του σχεδὸν τρία χρόνια καὶ ὁ μοναχὸς Δαμιανὸς πρόκοψε σὲ ὅλες τὶς ἀρετὲς τοῦ μοναστικοῦ βίου. Μάλιστα δέ, ὁ Ἅγιος ἠξιώθει νὰ ἀκούσει θεία φωνὴ ποὺ τοῦ ἔλεγε: «Δαμιανέ, δὲν πρέπει νὰ ζητᾶς μόνο τὸ δικό σου συμφέρον ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων». Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ὁ μοναχὸς Δαμιανὸς ἀφήνει τὸ Ὄρος καὶ πηγαίνει στὴν περιοχὴ τοῦ Ὀλύμπου. Ἐκεῖ κήρυττε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν εἰρήνη, παρακινοῦσε τοὺς χριστιανοὺς νὰ μετανοήσουν,

νὰ ἀποφεύγουν τὶς ἀδικίες καὶ τὶς κακίες, καὶ τοὺς προέτρεπε νὰ ἐφαρμόζουν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος του ὅμως δὲν ἄρεσε σὲ ὡρισμένους θεοσεβεῖς καὶ ὑποκριτὲς χριστιανοὺς οἱ ὁποῖοι τὸν κατηγόρησαν ὅτι εἶναι λαοπλάνος καὶ ἀπατεῶνας.

Ὁ Δαμιανὸς ὅμως σὰν γνήσιος χριστιανὸς δὲν ἀσχολεῖται μὲ τοὺς κατηγόρους του καὶ φεύγει ἀπὸ τὴν περιοχὴ καὶ πηγαίνει στὴν περιοχὴ τῆς Λάρισας καὶ τοῦ Κισσάβου. Δυστυχῶς ὅμως τὰ ἴδια συναντᾶ κι ἐκεῖ· κακία, μιζέρια, φθόνο, ὑστεροβουλία. Ἀναγκάζεται νὰ φύγει καὶ πηγαίνει στὴν περιοχὴ τῶν Ἀγράφων, συνεχίζοντας πάντοτε τὸ φλογερὸ του κήρυγμα.Ἡ διδαχὴ τοῦ Ἁγίου ἦταν πάντοτε ἡ ἴδια· στερεὰ πίστη καὶ ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ἅγιος θεωρεῖται ὡς ὁ κτήτωρ τῆς Μονῆς τῆς Παναγίας Πελεκητῆς στὴν Καρύτσα Δολόπων ποὺ ἦταν τὸ ὁρμητήριο τοῦ Ἁγίου γιὰ τὴν ἱεραποστολική του δράση. Ὁ Ἅγιος ἀνακαίνισε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν Ἱερὰ Μονή, ποὺ ἐνδεχομένως εἶχε ὑποστεῖ σημαντικὲς φθορὲς ἢ συνέχισε καὶ ὡλοκλήρωσε τὴν κατασκευή της. Ἔτσι πέρασε στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ τῆς περιοχῆς νὰ ἐμφανίζεται ὡς ὁ κτήτωρ τῆς Μονῆς καὶ νὰ ἀπεικονίζεται σὲ δύο τοιχογραφίες τῆς Μονῆς μὲ τὸν τίτλο τοῦ κτήτορος 86 μόλις χρόνια μετὰ τὸ μαρτυρικό του τέλος (ἡ μία τοιχογραφία εἶναι τοῦ 1654 καὶ ἡ δεύτερη τοῦ 1666). Ὅμως, ἐκεῖ στὰ Ἄγραφα ποὺ τόσο ἀγάπησε ὁ Ἅγιος, ὁ διάβολος τὸν κυνήγησε. Ἀνευλαβεῖς κάτοικοι τῆς περιοχῆς καὶ ἀθεόφοβοι τὸν συκοφάντησαν καὶ τὸν κυνήγησαν ἀπὸ τὰ Ἄγραφα κατηγορῶντας τον ὡς λαοπλάνο καὶ ψευδοκαλόγηρο.

Ἔτσι φεύγει καὶ πηγαίνει στὸν Κίσσαβο καὶ ἐκεῖ δίπλα ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἀνατολὴ χτίζει ἕνα νέο Μοναστήρι πρὸς τιμὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Ζεῖ μαζὶ μὲ ἄλλους μοναχοὺς προσευχόμενος ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου. Πλῆθος πιστῶν ἀνθρώπων τῆς περιοχῆς πηγαίνουν στὸ Μοναστήρι γιὰ νὰ ἀκούσουν τὸ φλογερὸ κήρυγμα τοῦ Ἁγίου.

Κάποια στιγμὴ ὁ Δαμιανὸς πηγαίνει γιὰ δουλειὲς τῆς Μονῆς στὸ γειτονικὸ χωριὸ Βουλγαρινή. Ἐκεῖ συλλαμβάνεται ἀπὸ Ἀγαρηνοὺς καὶ ὁδηγεῖται στὸν Τοῦρκο διοικητὴ τῆς Λάρισας, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι παρεμποδίζει τὴν ἀγοραπωλησία τῶν ἐμπορευμάτων τὴν Κυριακὴ καὶ παρακινεῖ τοὺς Γραικοὺς νὰ μείνουν στέρεοι στὴν πίστη των. Ἔτσι λοιπόν, ἐπὶ 15 ἡμέρες βασανίζεται σκληρά, δέρνεται μὲ μανία, τοῦ δένουν τὰ πόδια καὶ τὸν τράχηλο μὲ βαριὲς ἁλυσίδες, τὸν φοβερίζουν καὶ τὸν ἀπειλοῦν γιὰ τὴ ζωή του. Μάταια ὅμως, ὁ Ἅγιος δὲν λύγισε καὶ τότε ὁ Τοῦρκος δυνάστης προστάζει νὰ θανατωθεῖ πρῶτα μὲ τὴ φοῦρκα καὶ μετὰ νὰ ριχθεῖ στὴ φωτιά. Τὸν πῆραν οἱ δήμιοι, τὸν κρέμασαν καὶ τότε ἕνας δήμιος τὸν κτύπησε δυνατὰ στὸ κεφάλι μὲ ἕναμ πέλεκυ. Ὅμως κόπηκε τὸ σκοινὶ καὶ ὁ Ἅγιος μισοπεθαμένος πέφτει κάτω στὸ ἔδαφος. Οἱ δήμιοι τότε τὸν παίρνουν καὶ τὸν

ρίχνουν ὅπως ἦταν στὴ φωτιὰ ἐνῶ μετὰ ἔριξαν τὴ στάχτη του στὸν Πηνειὸ ποταμό. Ἔτσι ὁ Ὁσιομάρτυς Δαμιανὸς ἔλαβε τὸν στέφανο τοῦ Μαρτυρίου στὶς 14 Φεβρουαρίου τοῦ 1568. Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου ἑορτάζεται στὶς 14 Φεβρουαρίου.

https://www.orthodoxianewsagency.gr/wp-content/uploads/2019/10/agios_damianos.mp3

ʼΑπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.
Φιλοθέου τῆς μάνδρας σεπτὸν ἀνάστημα, ʼΑγράφων καὶ Θεσσαλίας ἱεροκῆρυξ λαμπρὲ καὶ Καρύτσης τῶν Δολόπων μέγα καύχημα, θεοειδὲς Δαμιανέ, ὁσιόαθλε κλεινὲ Λαρίσης ὁ ἁγιάσας τὴν χθόνα, ῥῦσαι κακίας τοῦ μισοκάλου τοὺς τιμῶντάς σε.

ΠΗΓΗ: ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΤΟΤΟΠΟΥ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ